

Svar (16/12 02)

Integrationsministeren (Bertel Haarder):
Integrationsministeriet har manuelt gennemgået afgørelserne, som Udlændingestyrelsen og Integrationsministeriet har truffet vedrørende de 88 Kosovo-albanere, der er udsendt af politiet.

63 af de 88 personer har haft mulighed for at få opholdstilladelse efter den særlige ordning i udlændingelovens § 9 e, stk. 2, om opholdstilladelse til Kosovo-albanere.

I sager vedrørende 15 personer er det enten blevet oplyst af læger eller psykologer eller anført af de pågældende selv, at en eller flere havde det psykisk dårligt, havde søvnproblemer, var nervøs eller lignende. Udlændingemyndighederne har lagt disse oplysninger til grund, men har ikke fundet, at der er tale om sådan alvorlig psykisk sygdom, at der kan gives opholdstilladelse.

I kun to sager har der været lægelige oplysninger om, at de pågældende led af PTSD eller depression. Disse lidelser kan efter praksis ikke begrunde opholdstilladelse, medmindre den pågældende har behov for medicinsk behandling, eller der foreligger oplysninger om, at det vil få alvorlige psykiske konsekvenser, hvis et terapeutisk behandlingsforløb afbrydes. Udlændingemyndighederne har således hidtil kun givet opholdstilladelse til Kosovo-albanere, der er omfattet af den særlige ordning i udlændingelovens § 9 e, stk. 2, og som lider af PTSD eller depression, hvis den pågældende er i behandling med antidepressiv medicin, eller hvis der er oplysninger om alvorlige konsekvenser, f.eks. stor risiko for at den pågældende vil begå selvmord, hvis den pågældende hjemsendes og ikke får psykologbehandling.

Dette er nærmere beskrevet i punkt 6 i Udlændingestyrelsens notat af 6. december 2001, som jeg sendte til Integrationsudvalget den 3. december 2002.

Jeg skal bemærke, at Udenrigsministeriet, Den danske Styringsenhed, den 19. juli 2002 har oplyst, at antidepressiv medicin kan fås i Kosovo, og at Udlændingestyrelsen på den baggrund har givet afslag på opholdstilladelse til Kosovo-albanere, der lider af PTSD eller depression, uanset at de er i antidepressiv behandling. En del af disse afgørelser er påklaget til ministeriet, der nu behandler sagerne.

Spm. nr. S 961

Til udenrigsministeren (2/12 02) af:

Søren Søndergaard (EL):

»Kan udenrigsministeren bekræfte, at den lov som, den iranske regering godkendte i begyndelsen af november om, at der også kan gives kompensation i »blodpenge« til anerkendte minoriteter i Iran ikke umiddelbart omfatter Bahá'í-samfundet, da det ikke er anerkendt som en lovlig religiøs minoritet i Iran?«

Svar (18/12 02)

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Officielt anerkendes kun tre religiøse mindretal i Iran, nemlig kristne (armenske-, assyriske- og andre kristne), jøder samt tilhængere af Irans oprindelige religion: zoroastrianerne. Bahá'í'erne betragtes derimod fra det officielle Irans side som frafaldne muslimer.

Den lov, spørgeren omtaler, ligestiller anerkendte religiøse mindretal med det muslimske befolkningsflertal for så vidt angår kompensation – blodpenge – ved manddrab og mord. Det er derfor korrekt, at den ikke umiddelbart omfatter bahá'í'erne. Loven ligestiller desværre heller ikke kvinder med mænd – men altså kun muslimske mænd med mænd fra anerkendte religiøse minoriteter og muslimske kvinder med kvinder fra anerkendte religiøse minoriteter.

I det iranske parlament pågår der bestræbelser på at udvide loven, således at kvinder ligestilles med mænd. Der foreligger intet om, at denne udvidelse eventuelt også vil omfatte ikke-ankendte religiøse minoriteter.

Spm. nr. S 962

Til udenrigsministeren (2/12 02) af:

Søren Søndergaard (EL):

»Kan udenrigsministeren bekræfte, at en iransk ret den 10. marts 2002 kendte en bilfører skyldig i hensynsløs kørsel og manddrab, men undlod at pålægge den pågældende erstatning til de efterladte til de to dræbte (»blodpenge«) med den udtrykkelige begrundelse, at de dræbte var bahá'í's og dermed som vantro ikke havde ret til erstatning?«